

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1633/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милан Петковић адвокат из ..., против туженог ... „ББ“ д.о.о. из ..., кога заступа пуномоћник Миле Ранкић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 918/18 од 01.02.2019. године, у седници већа одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 918/18 од 01.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 562/16 од 01.02.2018. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу број ... од 12.11.2013. године и да се тужилац врати на своје радно место чувар ватрогасац код туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 144.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2018. године као дана пресуђења па до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 918/18 од 01.02.2019. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лазаревцу П1 562/16 од 01.02.2018. године. Одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се ревизија одбије. Трошкове је определено тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана. У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а побијана пресуда супротно наводима ревизије нема друге битне повреде одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу Уговора о раду од 03.06.2002. године и Анекса број ... Уговора о раду од 07.04.2010. године којим је пребачен на радно место „чувара у патроли“. Решењем број ... од 12.11.2013. године тужиоцу је отказан Уговор и Анекс Уговора о раду, јер је 25.10.2013. године у урачунљивом стању, способан да схвати значај свога дела и да управља својим сопственим поступцима несавесно, некавалитетно и немарно обављао своје радне обавезе тако што у времену од 15,00 -23,00 часова код аутобуса у који је вршено утакање горива, није проверио стање километраже на тахографу аутобуса и упоређивао то стање са подацима уписаним у књигу тачиоца тј. у преглед издатог горива за наведени дан и у путној листи возача, иако је својим потписима на наведеним документима потврђивао уписано стање. Тужилац је упозорен да је учинио наведену повреду радне обавезе и у својој писменој изјави од 04.11.2013. године, своје поступке који су спорним решењем окарактерисани као разлози за отказ уговора о раду правдао је тврдњом да у наредби директора туженог од 28.11.2006. године не стоји обавеза радника чувара ватрогасца да улази у аутобус у који се врши утакање горива, ради провера стања километраже на тахографу, као и да од надређеног шефа који је присуствовао радњама утакања горива у првој смени никада није усмено добио наредбу да то учини. Такође је неспорно утврђено да тужилац никада није улазио у аутобус у који се врши утакање горива, ради проверавања да ли се стање километраже на тахографу поклапа са унетим стањем километраже у књигу тачиоца и у путни налог.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца, због повреде радне обавезе и понашања супротног правилима прописаним наредбом директора туженог од 28.11.2006. године, при утакању горива у аутобус на бензинској пумпи у кругу туженог.

Чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05...) прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на његово понашање и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом и уговором о раду.

Према члану 94. став 1. тачка 1. Појединачног колективног уговора туженог, послодавац запосленом може отказати уговор о раду, ако запослени не извршава и несавесно, неблаговремено, некавалитетно и немарно извршава радне обавезе.

Наредбом директора туженог од 28.11.2006. године при утакању горива у аутобус на бензинској пумпу у кругу туженог, прописано је да морају бити присутни радници службе обезбеђења, возач и утакач горива, да сва присутна лица оверавају утакање горива у резервоаре аутобуса својим потписима на прописаној документацији, да се само утакање горива врши до уласка горива у лулу резервоара, а не до врха луле, као и да непоштовање саме наредбе повлачи за собом одговорност за тежу повреду радне обавезе.

Тужилац никада није улазио у аутобус у који се врши утакање горива ради проверавања да ли се стање километраже на тахографу поклапа са унетим стањем километраже у књигу точиоца и путни налог, правдајући своје поступање чињеничном да у поменутој наредби директора туженог не стоји обавеза радника чувара ватрогасца да улази у аутобу у који се врши утакање горива ради провере стања километраже на тахографу аутобуса, као и да од надређеног шефа који је присуствовао радњама утакања горива у првој смени никада није усмено добио наредбу да то учини.

Правилно нижестепени судови оцењују да то није оправдавајући разлог за поступање супротно прописаним правилима, имајући у виду да је тужилац био дужан да поступа са пажњом, јер потписује документ о задужењу горива возилом, какав караткер има његов потпис на путном листу и прегледу издатог горива за 25.10.2013. године, што подразумева и контролу да ли је гориво сипано до уласка у лулу резервоара, при чему у листу утакања постоји километража која се проверава и уласком у аутобус.

Поступајући супротно правилима прописаним наредбом директора туженог од 28.11.2006. године тужилац је повредио радну обавезу, па су по становишту Врховног касационог суда били испуњени законски услови за отказ Уговора о раду од стране послодавца на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у вези члана 94. став 2. тачка 1. Појединачног колективног уговора туженог и наредба директора туженог од 28.11.2006. године при утакању горива у аутобус на бензинској пумпи у кругу туженог предузећа.

Неосновано се наводима ревидента указује на погрешну примену материјалног права, уз образложење да није дошло до повреде радне обавезе од стране тужиоца, јер из наредбе директора туженог од 28.11.2006. године не произилази обавеза уласка тужиоца у аутобус ради провере стања километраже на тахографу.

Ово из разлога што из утврђеног чињеничног стања, исказа сведока ВВ и ГГ произилази да приликом утакања горива, а након доношења наредбе директора, било је обавезно присуство портира, возача и точиоца горива, при чему је сведок ВВ, као руководица код туженог 4 године, у више наврата усмено тужиоцу предочио његове обавезе на радном месту, да тужилац није вршио контролу горива, јер је сматрао да лица која су за то задужена раде како је то потребно. Из исказа сведока ГГ, чувара ватрогасца код туженог произилази да приликом утакања горива мора да буде присутан како он, тако и возач и точилац и да је лично сведок имао задатак да контролише да ли је гориво сипано до уласка у лулу резервоара, а да у листу утакања постоји километража коју су некада уносили како точилац, тако и сам сведок и да је километражу проверавао тако што је

улазио у аутобус, а такав начин рада приликом обуке био је објашњен и од стране колега и самог шефа ВВ.

Из свега наведеног произлази да је понашање тужиоца било противно стандарду понашања, као и дужностима запосленог, имајући у виду члан 15. став 1. тачка 1. Закона о раду, која прописује обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради, будући да је тужилац својим потписом оверио нетачно писану количину уточеног горива у наведене аутобусе и да није поступао са дужном пажњом која се захтева за такво радно место, јер је потписивао документ о задужењу возила горивом, какав карактер има његов потпис на путном листу и прегледу издатог горива за 25.10.2013. године. Такво понашање је имало елементе несавесног и немарног извршавања радних обавеза и задатака, што представља довољан разлог за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца.

Не могу се прихватити ни наводи тужиоца да је материјално право погрешно примењено из разлога што је у поступку доношења решења о отказу уговора о раду повређено правило из члана 180. став 2. Закона о раду. Према тврдњама тужиоца, у другостепеном предмету Гж1 2158/17 у истом правном и чињеничном стању, као и у овом предмету, поништено је решење о отказу уговора о раду ДД, код истог туженог, на истим пословима које је обављао и тужилац, из разлога што у добијеном упозорењу на отказ уговора о раду нису наведене чињенице и докази. Међутим, у наведеном предмету упозорење о отказу уговора о раду није садржао опис дела, што је било разлог за поништај решења о отказу уговора о раду, што овде није случај, јер је у упозорењу о отказу уговора о раду тужиоцу тачно наведен опис дела који му се ставља на терет, због чега се тврдње ревидента о погрешној примени материјалног права из члана 180. став 2. не могу прихватити као основани.

У ревизијском поступку се расправљају правна, а не чињенична питања, због чега предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се оспорава оцена доказа (исказ сведока) и утврђено чињенично стање, јер то у смислу члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП не представља ревизијски разлог.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци применом члана 414. став 1. ЗПП.

С обзиром на то да трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су у смислу члана 154. став 1. потребни за вођење парнице, то је одлучено као у изреци под два.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић